

[Handelsministeren.]

tid. For engrosmejerierne vil en ugentlig lukkedag for detailmælkehandlerne kunne få praktiske og omsætningsmæssige konsekvenser på grund af den ophobning af såvel behandlingen som distributionen af mælk, der vil finde sted før den dag, detailhandelen holder lukket.

Disse modstående hensyn har vejet så tungt, at det ikke er fundet forsvarligt at tilvejebringe hjemmel for en generel lukning på søn- og helligdage. Forslaget går derfor ud på, at kommunalbestyrelserne skal kunne give tilladelse til gennemførelse af turnusordninger, hvorefter detailmejerierne skiftes til at holde lukket en dag om ugen. Det forventes, at sådanne turnusordninger vil kunne gennemføres i mange kommuner uden at medføre væsentlige ulemper for detailmejeriernes kunder og leverandører; og selv om mælkehandlerne ikke gennem sådanne ordninger opnår en ugentlig fridag, er jeg overbevist om, at man inden for erhvervet anser det foreliggende lovforslag for en forbedring af de bestående forhold og har forståelse af, hvorfor det ikke er muligt at foretage yderligere lempelser i den bestående pligt til at holde åbent alle ugens dage.

Ligeledes mener jeg, at hensyn til forbrugerne og leverandørerne er tilgodeset i det foreliggende lovforslag. For det første vil det under turnusordninger altid være muligt for en forbruger, der ønsker at købe frisk mælk og fløde, at købe disse varer, og for det andet vil fremskaffelsen og behandlingen af mælk hos engrosmejerierne forud for lukkedagen almindeligvis næppe blive af væsentlig betydning, når kun en del af detailmejerierne holdes lukket på én gang. Imidlertid kan det ikke udelukkes, at selv en turnusordning nogle steder kan være til væsentlig gene for kunder eller leverandører. Denne situation er der taget højde for, idet det udtrykkeligt er foreskrevet, at en turnusordning ikke kan gennemføres, når den medfører væsentlig ulempe for kunder og leverandører af mælk og fløde. Lovforslaget pålægger således ikke kommunalbestyrelserne en pligt til at give tilladelse til lukning på skift af detailmejerier, men overlader det til de kommunale myndigheder at skønne over, om lokale forhold tillader gennemførelse af sådanne ordninger.

Erfaringen vil i øvrigt vise, om den uvidede adgang til at holde lukket bevirker en nedgang af mælkeforbruget, men dersom detailmejerierne ved tydelig skiltning eller på anden måde orienterer kundekredsen om deres lukketider og om de nærmest beliggende åbne mejerier, tror jeg ikke, at nyordningen vil få indflydelse på forbrugsudviklingen.

Sluttelig vil jeg gerne fremhæve, at ingen detailmælkehandler mod sin vilje kan tvinges til som led i en turnusordning at holde sin forretning lukket, men at det er helt op til hans eget valg, om han ønsker at deltage i en sådan ordning eller foretrækker at holde åbent som hidtil.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om foranstaltninger mod olieforurening af havet*.

Som det vil være tinget bekendt, afholdtes som følge af de stadig stigende ulemper på grund af udtømmning i havet af olie fra skibe i 1954 i London en konference med henblik på at tilvejebringe en international aftale til undgåelse af forurening af havet med olie. Konferencen resulterede i vedtagelsen af en konvention, der for Danmarks vedkommende gennemførtes ved loven af 28. marts 1956 om foranstaltninger mod olieforurening af havet. Loven trådte imidlertid først i kraft i 1958, idet det fornødne antal ratifikationer for konventionens ikrafttræden først forelå på dette tidspunkt.

Konventionens hovedprincip er, at det er forbudt at udtømme olie inden for visse nærmere fastlagte zoner, men der var på konferencen enighed om, at det eneste virkelig effektive middel mod olieforurening var helt at forbyde olieudtømmning, og at man, når tilstrækkelige erfaringer var indhentet, skulle søge konventionen ændret med henblik på at nå yderligere frem mod det totale forbud.

En konference med dette formål afholdtes i marts/april 1962 i London med deltagelse af ikke mindre end 54 stater.

På konferencen vedtoges ændringer i 13 af konventionens 21 artikler. Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til den af den

[Handelsministeren.]

danske delegation afgivne beretning, der er omdelt til folketingets medlemmer, skal jeg her indskrænke mig til at nævne de væsentligste ændringer i konventionen.

For det første har man nedsat tonnagegrænsen for tankskibe, således at det nu forbydes tankskibe over 150 BRT at udtømme olie mod tidligere 500 BRT. Endvidere vedtoges et forbud mod udtømmning for alle nybygninger på 20.000 BRT og derover; og hvad der især vil få stor betydning for Danmark: der vedtoges totalt forbud mod olieudtømmning i såvel Nord-søen som Østersøen.

Ændringerne har været behandlet i Rådet vedrørende Foranstaltninger mod Olieforeurening, og rådet har over for handelsministeriet anbefalet, at Danmark tiltræder disse, idet man dog har henstillet, at dette først sker, når ændringerne er tiltrådt af en række af de øvrige større skibsfartsnationer.

Nærværende lovforslag afgiver hjemmel for Danmarks tiltræden af de vedtagne ændringer i konventionen, og det er regeringens agt, så snart loven er vedtaget, at tiltræde ændringerne, der allerede er tiltrådt af følgende lande: Norge, Sverige, Storbritannien, Frankrig, Canada, Polen, Liberia, Kuwait, Panama og Den forenede arabiske Republik.

Som det vil ses, foreslås tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsat af handelsministeren, hvilket er sammenhængende med, at ændringerne i konventionen først bliver virksomme 12 måneder efter, at de er tiltrådt af $\frac{2}{3}$ af de kontraherende regeringer. I denne forbindelse kan jeg anføre, at de engelske og svenske love ligeledes indeholder bestemmelse om, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes administrativt, ligesom dette tidspunkt også for Norges vedkommende vil blive fastsat administrativt med hjemmel i den norske lov af 9. december 1955.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om forlængelse af

lov om valutaforhold m. v. I de snart to år, den gældende valutlov har været i kraft, er bestræbelserne for at afvikle de tilbageværende importrestriktioner blevet fortsat gennem forøgelsen af frilisten, en udvidelse af bevillingsudstedelsen samt gennem udvidelse af fortegnelsen over de lande, for hvilke frilisten er gældende. Den forøgede importfrihed har på mange områder givet anledning til større import, men stort set har dette kunnet forenes med stigende dansk produktion.

Inden for det vareområde, som omfattes af EFTA-konventionens afviklingsregler — i hovedsagen industrivareområdet — er nu kun ca. 5 pct., målt på produktionen, tilbage på den bundne liste. På dette område vil importregulering være ophørt om få år, idet told og importrestriktioner for EFTA-varer i henhold til beslutningerne i EFTAs råd på Lissabonmødet i maj måned i år skal være helt afviklet mellem medlemslandene inden udgangen af 1966.

Importreguleringen for de varer, der falder uden for EFTAs afviklingsregler — hovedsagelig landbrugsvarer og fisk — er i den forløbne tid blevet lempet på mange områder. Således er en del varer af mindre betydning for dansk produktion blevet overført til frilisten, og importmulighederne — bl. a. for grønsager og frugt — er blevet forøget ved at gennemføre fri bevillingsudstedelse i visse perioder.

Handelens frigørelse har ikke været uden virkning for importens størrelse og sammensætning og har sikkert også haft betydning for det forholdsvis stabile prisniveau, der har været gældende for de fleste industrivarer. Sammenligner man importen i 1961 med de sidst registrerede 12 måneder — som ikke har været påvirket af omshamstringen sidste år — er det nuværende årsniveau for importen godt $1\frac{1}{2}$ milliard kr. eller ca. 12 pct. højere end i 1961. Af denne stigning skyldes den ene milliard kroner øget import af industrielle råvarer, produktionsmidler og brændsel, som er steget 10-15 pct. Stigende import af råvarer og ma-